

at man fra flere Sider, blandt Andet fra Regjeringens, vil fastholde Næringen som Skattebasis, og dog kan komme til at gaae ind paa Forslaget under Nr. 13. Dersom jeg altsaa tænker mig, og det er det Naturligste at tænke sig, at de største Bedriftsmænd ere saaledes stillede, at de for Bequemmelighedens Skyld og efter deres eget Dulle kunne boe i en anden Commune end Byen, og drive deres Næring i Byen; og naar man dernæst tænker sig en saadan stor Bedriftsmand paalagt en Classeskat af disse 500 Portioner, og man tillige fastholder Forslaget under Nr. 13, saa vil man tillige beregne denne Classeskat ganske simpelt som en Omkostning ved hans Bedrift, og dernæst vil man gaae til at beskatte hans Indtægt, og det vilde man synes var meget billigt. Dersom man nu var kommen til den samme Ydelse blot ved at sige: Hans Indtægt har været; lad os sige 30,000 Rd., deraf tager jeg det Halve og beskatter det; lad 2 pCt. være Maalestøcken, saa bliver det altsaa 300 Rd., han kommer til at betale i Skat; hvorfor skulde det ikke ganske simpelt kunne fradrages i den Indtægt, han har ved at drive sin Forretning? Det maa jo anses meget billigt at paalægge ham en saadan Omkostning, thi han finder jo der, hvor han driver sin Forretning, en Havn, som holdes vedlige med stor Omkostning, og en Brolægning, som sætter ham istand til at kjøre svære Væs; han finder der et Polit, som et æret Medlem nævnte, der skaffer ham Sikkerhed for hans Eiendom, han gaaer ikke og famler i Mørke, naar han om Aftenen gaaer paa Gaden, han kan kjøre til Comedie tilbeels paa offentlig Regning, kort sagt, han har en Mængde Nydelse, og den ganske simple Afregning er den, at vi, fordi han har sin Bedrift i denne By, sætter ham i en saa og saa stor Skat. Vi sige simpeltthen til ham: Naar Du har gjort denne Udgift, saa har Du affundet Dig med Byen, og i den anden Commune siger man:

Vi have kun beskattet Dig af Din Nettoindtægt, thi vi have draget det, Du har maattet betale til Byen, fra den Indtægt, Du nyder her, vi have altsaa kun beskattet din virkelige Indtægt. I denne Henseende troer jeg, at jeg faaer Medhold af dem, som holde paa Beskatning efter Formue og Leilighed; man gjør ganske rigtig i at benytte Leiligheden, naar man benytter den paa en passende Maade. Den hele Tale om denne Skats Betydning gaaer jo for en væsentlig Deel ud fra Betragtningen af de større Indtægter, det er dem, man ængster sig ved at see ramt saa stærkt. (H. Hage: Man rammer dem, der have smaa Indtægter). Ja, dem skal jeg strax komme til at omtale, jeg haaber, at jeg skal vise, at de smaa Indtægter blive, En selv ubevidst, et Skjærnbræt, bag hvilket man beskytter de Store. Jeg siger, En selv ubevidst, thi dersom man havde Besidstid derom, vilde man naturligvis aldrig tale om disse smaa Indtægter. For alle dem, der have noget større Indtægter, og som efter deres Behagelighed vælge det og det Sted til deres Opholdssted, er denne Afgift, sammenlignet med deres hele Formuenhed, dog ringe. Efter min Betragtningssmaade er altsaa den Indbynding, man har fremfat mod denne Beskatningsmaade, aldeles ikke begrundet. Jeg kan aldeles ikke forstaae, hvad det vil sige, at man ikke maa beskatte paa to Steder, jeg mener tværtimod, at den, der lever paa to Steder, maa fra Indtægtsfattens Side beskattes paa to Steder, men ganske vist ikke af det samme Beløb. Det, hvoraf han maa hde Skat paa det ene Sted, kan han ikke komme til at svare Skat af paa det andet, men det, han beholder tilovers, bliver jo dog hans reelle Indtægt hvoraf han lever, og deraf bør han beskattes. Ethvert Forsøg paa at trænge ind mellem denne ganske simple Betragtning ved et eller andet modereret System vil i Tidens Længde vise sig uholdbart, fordi det er i sig selv feilagtigt.